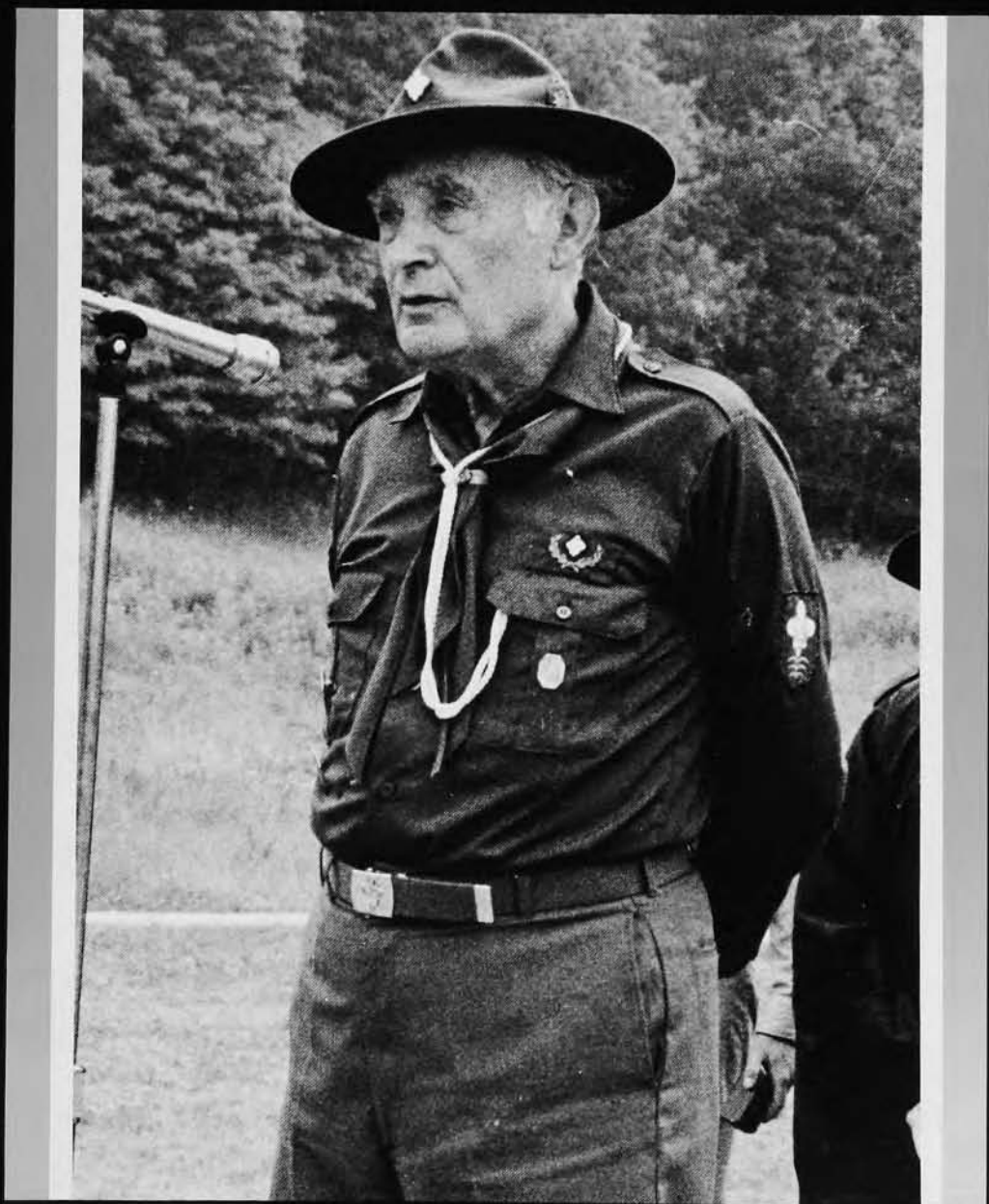

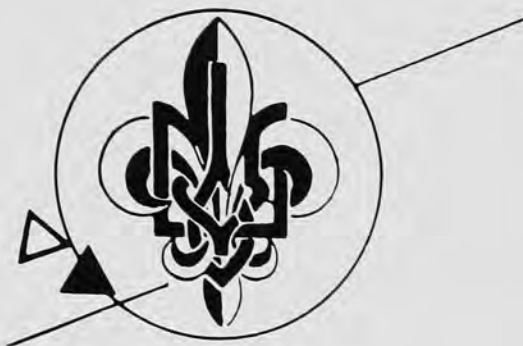
Юнак

ЛИСТОПАД — ГРУДЕНЬ
1991

NOVEMBER — DECEMBER

«Юнак» — журнал пластового юнацтва.
Появляється щомісяця — всього 10 чисел
в році.
Видає Головна Пластова Булава.
Оформлення обкладинки пл. скоб Коля Савицький

ЗМІСТ

Сторінка

1. Начальний Пластун не живе
2. Згадуємо з вдячністю нашого Начального Пластуна
3. Син Тараса Чупринки серед пластунів
Пластуни брали участь у маніфестаціях за Незалежну Україну
4. Ріками тихими, Ювілейна Пластова Зустріч під кличем Один світ — один Пласт
5. Я вже стала мала Українка — Дзвінка Новаківська
6. Стежки Культури 1991 — ст. пл. вірл. Дарка Юрчук
12. Привіти з таборів
15. Ювілейний марш у 80-ліття Пласту
16. Як Юрко виконав свій обов'язок — Л. Храплива
17. Будуймо міст — Вілан
18. Юнацький курінь „Червона Калина” у Львові
Хроніка: Мої враження із КВТ і „Лісової Школи” — ст. пл. Юрко Довбуш
19. Спогади про табір — „Мета” — пл. розв. Юрко Мисик, пл. розв. Орест Стахівський
Через терни до зірок — Андрій Скоп
21. Дещо про діяльність гуртка „Тигри”
пл. розв. М. Сарай
22. Перший табір на рідних землях — ст. пл. Петро Тима
24. Колядуємо

● Усі редакційні матеріали слід слати на адресу головного редактора.

● Редакція застерігає право виправляти мову, як теж скорочувати й виправляти одержані матеріали згідно з пластовою термінологією, пластовими виховними напрямними та вимогами юнацького віку читачів.

Редагує колегія

Головний редактор:

пл. сен. Ольга Кузьмович

Члени редакційної колегії:

пл. сен. Іванка Ганкевич

пл. сен. Тоня Горохович

пл. сен. Петро Содоль

пл. сен. Олександра Юзенів.

Пл. сен. кер. Юрій Старосольський,
22-го липня 1979 підчас церемонії
заприсяження на Начального Пластуна

ЮНАК

ЛИСТОПАД — ГРУДЕНЬ
1991

NOVEMBER — DECEMBER

Ч.П. 11 & 12 (313)

РІК XXIX

Інтернаціональне стандартно-серійне число

0044-1384

РІЧНА ПЕРЕДПЛАТА «ЮНАКА»

\$25.00 американських доларів

Ціна одного прим. — \$2.50

PLAST UKRAINIAN YOUTH ORGANIZATION, 144 SECOND AVE., NEW YORK, N.Y. 10003

YUNAK - Ukrainian Monthly Magazine, Published by PLAST PUBLISHING INC.

АДРЕСА АДМІНІСТРАЦІЇ: 2199 Bloor Street West, Toronto, Ontario, Canada M6S 1N2, Tel. (416) 769-7855

АДМІНІСТРАЦІЯ НА ЗСА: 144 Second Ave., New York, N.Y. 10003

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: Mrs. Olha Kuzmowycz, 221 Fire Island Ave., Babylon, N.Y., 11702. U.S.A.

З ДРУКАРНІ Мирона Баб'юка, 1525 Emerson St., Rochester, N.Y. 14606 U.S.A.

НАЧАЛЬНИЙ ПЛАСТУН НЕ ЖИВЕ
ЮРІЙ СТАРОСОЛЬСЬКИЙ
28-го лютого 1907 — 21-го жовтня 1991

НАКАЗ

Головної Пластової Булави з приводу смерти Начального Пластуна

Пластуні і Пластунки,

Смерть забрала з-посеред нас Начального Пластуна, символ єдності Українського Пластового Руху в світі, залишаючи в наших серцях болюче почуття незаступимої втрати.

Пластун сеніор керівництва д-р Юрій Старосольський, після обрання загальним голосуванням всього членства, від 1972 року сповняв уряд Начального Пластуна прикладом свого життя, яке було зв'язане з нашою організацією від ранньої молодости. Служба своєму народові була провідною зорею його багатогранної діяльності як пластового виховника, автора, громадянина.

Хай пам'ять про Шляхотного Лицаря, якого ім'я покійний носив, кріпить нас у наших зусиллях защепити пластові ідеали новому поколінню української молоді.

СИЛЬНО КРАСНО ОБЕРЕЖНО БИСТРО

Дано в Банд Бруку, дня 26 жовтня 1991

/-/пл. сен. Орест Гаврилюк
Голова ГПБ

/-/пл. сен. В'ячеслав Вишневський
Генеральний секретар

ОБ'ЯВА

Головної Пластової Булави з 26 жовтня 1991 про смерть Начального Пластуна.

Головна Пластова Булава з глибоким болем повідомляє, що дня 21 жовтня 1991 року у місті Силвер Спринг, стейту Мериленд, у 3'єдинених Стейтах Америки, помер Начальний Пластун **ЮРІЙ СТАРОСОЛЬСЬКИЙ**.

Сл. п. Начального Пластуна похоронено дня 26 жовтня 1991 на українському цвинтарі в Банд Бруку, стейту Нью Джерзі.

Смерть Начального Пластуна вкрила жалобою Український Пласт і викликала глибоке співчуття всього українського громадянства.

Родина сл. п. Начального Пластуна просить замість квітів на могилу складати датки на „Пласт — Україна” або на Наукове Товариство ім. Шевченка в Україні. Пожертви можна пересилати на адресу Головної Пластової Булави.

ПОСТАНОВА

Головної Пластової Булави з 26 жовтня 1991 про вшанування пам'яті Начального Пластуна Юрія Старосольського у 40-ий день Його смерті.

Головна Пластова Булава, на своїх сходинах в дні 26 жовтня 1991, на внесення голови ГПБ, постановила зарядити, що всі пластові осередки в світі мають поробити старання, щоб у 40-ий день від смерті Начального Пластуна — 30 листопада 1991 р. — були відправлені поминальні Богослуження за спокій Його душі та щоб відбулися в той день сходини-апелі пластових станиць для вшанування його пам'яті — по змозі при участі запрошеного громадянства.

ГПБулава просить крайові пластові старшини виконати ще зарядження на теренах їхньої діяльності.

ЗГАДУЄМО З ВДЯЧНІСТЮ НАШОГО НАЧАЛЬНОГО ПЛАСТУНА

Начальний Пластун сл. п. пл. сен. Юрій Старосольський підписує свою книжку „Велика гра”

Переглядаючи сторінки „Юнака”, часто зустрінемо творчість ЮСТ-а (Парасілюса), тобто нашого Начального Пластуна сл. п. Юрія Старосольського.

Покійний любив молодь і присвячував їй багато уваги — чи пишучи листи, які бачимо на сторінках „Юнака”, чи складаючи пісні та поезії, згадуючи при тому свою молодість в Україні, чи передаючи молодому поколінню думи про пластування, що має на меті розвивати громадські чесноти.

Пласт попросив Начального Пластуна, відправивши на вічний спочинок у Бавид-Бруку при численній участі членів Пласту та громадянства.

Подаємо зразки творчості Начального Пластуна, яка появлялася в „Юнаку”. Пише Начальний Пластун про День Пластової Мами, створив пісню для пластунів, а в ній висловив любов до України. Читайте все, багато це Вам скаже того, чого треба знати пластовому юнацтву і що бажав передати Вам Начальний Пластун — Юрій Старосольський.

Подруга Марта

Начальний Пластун

Дорогі Друзі!

Коли ми недавно святкували „Свято Матері”, я пригадав собі мою розмову з нашим першим Начальним Пластуном Сірим Левом, ще в Львові сорок п'ять років тому. Він мав ідею, яку хотів увести в життя в Пласті. Пригадую, як він говорив:

„Ми всі святкуємо День Матері; але чи не повинні ми відзначити окремо Пластову Маму? Подумайте: є в нас мами, у яких удома неначе цілий рік відбувається пластовий табір: їх діти пластують цілий рік, їхні товариші в них день-у-день на сходах або відвідинах; в їх комірках переховується повно пластового знаряддя, шатра, казани, свої й чужі однострої, там робітня, в якій треба чистити, латати, а це все забирає дорогий час, місце, заважає. . . а вони з усміхом терплять це, працюють, шують, виряджають у дорогу, вітають брудних і втомлених з дороги — все з любови до своїх дітей, до пластової молоді, до Пласту. Чи не повинні ми відзначити кожного року особливою відзнакою „Пластову Маму”?”

Ця наша розмова відбулася на весні; восени того ж року польська влада розв'язала Пласт на наших землях під Польшею. Ми не могли виконати плану. Але я добре пригадую цю розмову з Сірим Левом. І добре пригадую, що мені стала перед очима наша

мама і я думав, що може це саме її він мав на думці. . . Бо зовсім так було у нас: троє пластунів у хаті, кожне в іншому курені, кожне до іншого табору. . . казани й шатра в комірці. . . Але я певний, що майже кожний з нас, з ким говорив про те Сірий Лев, мусів подумати про свою маму. Бо такі наші мами; і такі — хоч в інших обставинах — є вони й сьогодні.

Може, ми повинні відновити ідею Сірого Лева про День Пластової Мами. Але покищо в мене до Вас прохання: коли будете вибиратися до таборів, на мандрівку, коли прохатимете маму випрати однострій, позашивати, що треба, і спекти щось добре на дорогу, і коли будете бачити усмішку на її обличчі, що відбиватиме Ваше щасливе хвилювання, а може й прихований за тою усмішкою неспокій і тугу перед розлукою, то подумайте, що це все з великої маминої любови до Вас, з глибокого бажання, щоб Ви були щасливі. . . І як будете прощатись, не забудьте сказати їй, або бодай дати їй відчуття, що Ви знаєте про це і вдячні за це. Бо я знаю, що Ваша вдячність буде для неї більшою нагородою чи відзнакою, чим ми, пластова організація, можемо їй дати.

Щасливого таборування, щасливого пластування.

Скоб!

Ваш

Ю. Старосольський, НП

СИН ТАРАСА ЧУПРИНКИ — ПЛ. СЕН. РОМАНА ШУХЕВИЧА СЕРЕД ПЛАСТУНІВ

Літом 1991 року до ЗСА приїхав на відвідини син славного командира УПА, генерала Тараса Чупринки — пл. сен. Романа Шухевича, члена куреня УСП „Чорноморці”.

Юрій Шухевич, що після довгих років тюрми майже втратив зір — бажав зустрічі із пластовою молоддю в ЗСА і таку він мав у поодиноких місцевостях, де його, як почесного гостя вітала українська громада.

Крім того Юрій Шухевич відвідав пластові літні табори на „Вовчій Тропі” в навечеря їхнього закриття у дні 27-го липня.

Почесного гостя привітали після приїзду голова

КПР пл. сен. Ігор Сохан і голова КПС пл. сен. Ольга Кузьмович а відтак коменданти усіх чотирьох таборів. Ю. Шухевич повечеряв у ідальні табору УПЮ-ок разом із юнацтвом і проводами таборів а відтак провів ще деякий час на розмові із проводами юнацьких та новацьких таборів, особливо зацікавлений тими пластунами, що перебували вперше на пластових таборах в ЗСА приїхавши з України, Польщі та Аргентини.

У короткому слові до пластової молоді, Ю. Шухевич пригадав свого славного батька, що молодість провів, як активний пластун і звернув увагу скільки борців за Україну вийшли із пластових рядів.

Юнацтво говорить із Юрієм Шухевичем

Юрій Шухевич із комендантом табору УПЮ-ів ст. пл. Андрієм Ганкевичем

ПЛАСТУНИ ЗСА БРАЛИ ЧИСЛЕННУ УЧАСТЬ У МАНІФЕСТАЦІЯХ ЗА НЕЗАЛЕЖНУ УКРАЇНУ

На світліні: Пластунство з Ньюарку зі своїм транспарентом у Вашингтоні

У трьох найбільших осередках скупчення українців в ЗСА а це у Вашингтоні, Чикаго і Лос Анджелес відбулися в дні 22-го вересня маніфестації з вимогою визнання української самостійности Урядом і Президентом ЗСА. В усіх трьох маніфестаціях взяли численно участь пластуни, згідно із дорученням Крайової Пластової Старшини.

РІКАМИ ТИХИМИ. . .

Чи знаєте цю пісню? Якщо ні, то маєте нагоду вивчити її у таборі. Редакція

*Ріками тихими, водами — водами
Ген по Поліській Землі
Гнались під вітром та вслід за пригодами
Наші в'юнкі кораблі.*

*Гнались за юними мріями — мріями
Ген в зачарований світ,
Мавка де кличе і де над обріями
Чапля знімається в літ.*

*Ночі під небом, під зорями — зорями
Пахнув п'янкий очерет,*

*Дні повні сонця і дні грізні бурями,
Простір, що кликав вперед. . .*

*Десь там далеко, за морями — морями,
Де на нас ждуть кораблі,
Ждуть нас під вітром, під сонцем, під зорями
На українській землі.*

*) Парасілюс — це курінний псевдонім Начального Пластуна, пл. сен. Юрія Старосольського.

*) ЮСТ — це скорочення прізвища Начального Пластуна, якого він уживав у своїх статтях, репортажах тощо.

ANDANTINO VELOCE

СЛОВА І МУЗИКА: ЮСТ-А (ПАРАСІЛЮСА)

Рі-ка-ми ти-хи-ми во-да-ми, во-да-ми ген по по-лісь-кій зем-лі

Гна-лись під ві-ром та вслід за при-го-да-ми на-ші в'юн-кі ко-раб-лі.

Гна-лись за ю-ни-ми мрі-я-ми, мрі-я-ми, ген в за-ча ро-ва-ний світ.

МАВ-КА ДЕ КЛИ-ЧЕ І ДЕ НАД О-БРІ-Я-МИ, ЧАП-ЛЯ ЗНІ-МА-ЄТЬ-СЯ В ЛІТ.

МАВ-КА ДЕ КЛИ-ЧЕ І ДЕ НАД ОБ-РІ-Я-МИ ЧАП-ЛЯ ЗНІ-МА-ЄТЬ-СЯ В ЛІТ.

ЮВІЛЕЙНА ПЛАСТОВА ЗУСТРІЧ В ЗСА ВІДБУДЕТЬСЯ ЛІТОМ 1992 РОКУ ПІД КЛИЧЕМ: ОДИН СВІТ — ОДИН ПЛАСТ

Перший етап ЮМПЗ 92 призначений лише для юнацтва буде від суботи 9-го серпня до вівторка 18-го серпня 1992 року і буде відбуватися на різних місцях північного сходу ЗСА.

Другий етап відбудеться від вівторка 18-го серпня

до неділі 23-го серпня для всіх Уладів на Пластовій Оселі „Вовча Тропа” в Іст Четгем, Нью Йорк.

В наступному числі „Юнака” подамо взір зголошення та далші інформації.

„Я ВЖЕ СТАЛА МАЛА УКРАЇНКА”

Коли чуєш про черги без кінця біля посольств різних країн, то мимоволі подумки задаєш собі питання: „Невже Україна така нещасна, що дійсно варто покидати її?” За статистичними даними серед таких індустріально розвинутих країн як Великобританія, Італія, Франція, Німеччина, Україна посідає перше місце по виробництву цукру, сталі, видобутку залізної руди, вирощуванню картоплі (дані на 1990 р.). Та цей рівень виробництва чомусь не позначається на нашому добробуті. Для більшості людей головною проблемою є „де дістати” одяг, їжу, меблі, електротовари та інше. Проблеми побуту витіснили проблеми духовні з життя людини. Але ж українська культура дивує своїм колоритом, а мова є однією з наймелодійніших у світі. В нас є що показати іншим народам, недивлячись на довгі роки замовчування імен, нищення безцінних праць, зпровінціалізовування українського народу. В цьому можна переконатись дуже просто. Люди, які навіть колись слова такого не знали „Україна” розкривають по приїзді сюди перед собою безмежний таємничий світ, що несе в собі глибокі філософські початки, які переплітаються з новоздобутими сьогоденням. І в серцях тих людей назавжди залишається виплекана солов'їними піснями Україна.

Одна з Львівських середніх шкіл, в якій я навчалась, стала гостинним пристанком для 3 з 10 американців, що приїхали до Львова по обміну студентами на 1990-1991 р. Одже, в тій чи іншій мірі я мала заізнатись з трьома американцями. Далі сама доля вела мене до ближчих стосунків з ними, поставивши ведучою у телепередачі львівського телебачення для молоді та дітей під назвою „Вулик”, яка мала на меті познайомити львів'ян з „дивною десяткою”. Це правда, що дивною, бо вражати нас вони почали ще з перших днів нашого знайомства. По-перше, всі дружно вирішили вчитися не російську мову (як це було з усіма їхніми попередниками), а пізнати мелодійність української мови, пояснюючи це тим, що житимуть в країні, де ця мова є державною. Подруге, ніхто з них не нарікав на дискомфортне життя у Львові, а, навпаки, почали помаленьку втягуватись в наші проблеми, широко проймаючись ними: стояла в чергах у магазинах, проходили через „хрещення” місцевого транспорту, вставали засвітла, щоб застати теплу воду, бо пізніше і зимної немає. Але всі випробування фізичні, а подекуди і моральні, були винагороджені сповна. На кінець перебування на Україні всі американці дивували нас прекрасним знанням мови, а четверо з них навіть написали статті про своє життя тут в газеті „Просвіта”.

Знання мови було чудово доповнене пізнанням духовного і культурного світу українців. Було величезною приємністю спостерігати, як четверо з них старанно вивчали свої ролі у різдвяному вертепі. Українська мова особливо важкою була для них через м'яку вимову, бо ніяк їм не вдавалось видати з себе потрібний звук. Той, хто міг хоч приблизно сказати слово „лялька”, був майже героєм. Але коли людина хоче досягти якоїсь мети, то вона це зробить. І в перший „вертепний вечір” старання американців настільки переплелись зі стараннями українців, що вертеп звучав як всебіла багатоколоритна коляда. Очі у всіх світилися від щастя, хоча під кінець вертепних вистав всі ледь ворушили не тільки язиком, а й ногами. Так Лара Лекрон, Енді Спелман, Ерік Нут, Герольд Мелон заізнались з різдвяними звичаями України, що залишили в їх серцях слід навіки. Ви б бачили з якою гордістю вони одягали потім українську сорочку, а Лара перед від'їздом додому сказала: „Я вже стала мала українка”. Усі вони навчилися новій мові, пізнали нову культуру, живучи в сім'ях тих десятих українців, що поїхали на рік вчитись до ЗСА за тим же обміном, пізнали саме українські взаємовідносини у родині, якими вони були просто захоплені. Людей, котрі їх приймали у себе вдома, вони називали не інакше як „мама”, „тато”, „дідусь” і „бабця”, що підкреслювало їх бажання бути близькими до України, недивлячись на те, що їх коріння є дуже далекі від неї. А ще вони повернулись до ЗСА для вчання в коледжах, вищих школах, щоб набути певної професії і вже спеціалістом можливо повернути на Україну для допомоги організації роботи тут. Напевно тому усі десятих американців вважали, що рік проведений у Львові не пройшов даремно. Та й для нас вони зробили немало, бо розбили образ американця з набитими грішми кишнями і корисливими бажаннями в душі, де не залишилось нічого сентиментального, людського. Американці дали поштовх до самозатвердження в цьому житті, для самовпевнених дій, бо ми самі маємо будувати своє щастя, переборюючи суцільну колективізацію суспільства нашої країни, закладену ще на початку століття.

Українське відродження влилось в їх серця, заповнивши їх, спонукуючи на те, щоб зібратись десятком і поспівати біля Львівського Оперного театру колядок, навчитись грати на сопілці, танцювати в українському народному ансамблі, вивчати вірші, які навіть для нас самих ставали відкриттям, бо ще багато прогалин є в українській культурі та історії. І ми повинні не тільки заповнити ці прогалини, а й

вписати нові сторінки, повинні навчитись бути патріотами своєї Батьківщини в найкращому значенні цього слова, можливо, тоді стане менше на цій многотрагедійній землі яничарів. Нехай вираз „Слава

Україні!”, що не раз можна було почути з уст десятків американців, зазвучить на весь світ, підтвержуючи, що існує така духовно багата держава.

Дзвінка Новаківська

Львів, 1991 р.

СТЕЖКИ КУЛЬТУРИ 1991

Після довгого і приємного літа пластування, перше на „Школі Булавних”, а тоді на юнацькому таборі як впорядника, передімною була довгождана пластова прогулянка-табір „Стежки Культури” на Україну. Можу широко сказати, що ця моя перша подорож на Україну була надзвичайним пережиттям, яке на мене дуже глибоко вплинуло. Це не була лише змога звідати цікаві міста України — це була в першу чергу можливість завітати і жити з пластунами — мешканцями України — і навіязати з ними дуже сильні контакти. Для мене, особисто, ця прогулянка також була здійсненням життєвої байки — України. Від малку вчилася про Батьківщину, знаю її мову, читаю і вивчаю факти про неї. Поїхавши на Україну і побачивши її на власні очі, я раптом зрозуміла все те, що ціле життя батьки мене вчили, і перший раз я це справді оцінила.

„Стежки Культури” — це була пластова прогулянка — табір, організована курнем Першої Стежі, бюро подорожей СКОВП, та українською фірмою ПРУТ. Прогулянка складалася з 32-ох пластунів з Америки і приблизно 40 пластунів з України. Для нас „американських” пластунів прогулянка зачалася 3-ого серпня пополудні. Всі зїхалися на лєтовище в Ньюарку і організувалися до відлєту. Пані Марійка Гельбіг тримала порядок і давала напрямні на подорож. Ми завітналися з проводом табору: коменданткою Мартою Зелік, бунчужним Тарасом Ганкевичом. (З писарем Ігором Березовським ми завітналися щойно на Україні.) Також були ще дві опікунки: Орєста Федіняк і Слава Рубель. На лєтовищі нас прашала Голова КПС ЗСА Ольга Кузьмович, Голова ГПБ Орєст Гаврилук і Голова ГПР Любомир Романків. Вони побажали нам приємної та успішної прогулянки. Відтак, попрашавшись з батьками по-раз дванадцятий, ми увійшли до залі, де чекали ще півтора години заки сіли на літак.

Лєт відбувся дуже добре, але ми всі були непосидючі і схвильовані. Була перєсідка у Франкфурті, відтак ми полєтіли прямо до Києва. Ми приїхали дуже помучені. А на лєтовищі у Києві нас вже дві години чекали пластуни України. Вибравши собі „пару” і привітавши квітами, кожен пластун/пластунка помагали затигнути тяжкий багаж до автобусів. Відбулася коротєнька збірка, на якій нас офіційно вітали на Україні. Цей привіт був дуже теплий і сер-

Відїзд учасників „Стежок культури” зі ЗСА. Збірка на лєтовищі.

дечний, але ми були за втомлені, щоб його вповні доїняти.

В понєділок 5-ого, зачалися наші екскурсії по місті. Все разом ми були в Києві чотири дні. Дуже цікаво було оглядати Байківське Кладовище, де поховані видатні українські постаті, наприклад, Л. Українка, В. Сосюра, П. Тичина. Я пізнавала багато імен лєудей, про яких я вчилася на курсах українєзнавства. Відтак, ми мали нагоду побачити Видубицький Монастир, пам’ятник Володимирові Великому над Дніпром, будинок Верховної Ради України, і Печерську Лавру. Було надзвичайно на власні очі в дійсності бачити всі ці славні місця, про які ми вчилися і оглядали знимки.

Цього першого дня екскурсій відбулося офіційне відкриття табору в одностроях. Опісля нас поділили на сім гуртків, які окремо зійшлися і вибрали гурткового/ву та назву гуртка. Наш гурток був шостий з черги і називався „Товариство ім. здохлої корови”. В наш гурток попало чимало веселих осіб. Поготоривши вперше разом, ми багато насміялися заки остаточно погодилися на цю жартівливу назву. Другі гуртки називалися: „Наша мета — смерть комунізму”, „Хвиля пива”, „Майже задоволєні”, „Мінеральні Бульки”, „СВ” (Самі варяти), і „Сім плюс три — тимчасово”. Потім, цілий табір взявся до назви табору. По скомплікованім голосуванні, вибрано назву „Крок через океан”.

Що дня в готелю відбулося відкриття дня. У вівторок рано (після названня гуртків) писар Ігор в наказі відчитував нововибрані назви. Якраз як він

Перша ватра у Києві

почав читати: „гурток число один — „Наша мета — смерть комунізму” перейшло попри нас кілька чужих людей. Вони на нас дуже криво дивилися, і нам стало дуже смішно.

Цього дня ми звиджували Золоті Ворота, Собор св. Софії, і Андріївський Собор. Всі із захопленням оглядали старі церкви і будівлі; увесь час довкруги було чути як цікають наші апарати. Цікавим явищем було те, що багато із пластунів України ще самі ніколи не були у Києві. Ми порівнювали свої враження з їхніми і в цей спосіб краще запізнавалися. Одного дня ми вилізли на Замкову Гору, з якої був прекрасний вид Києва.

В Києві також відбулася перша ватра. При ватрі пластуни з різних областей оповідали про новостворені станиці в їхніх околицях. Співаючи при ватрі ми щораз ближче з'єднувалися з нашими новими друзями.

В середу ми поїхали до Канева. Вдягнені в однострої, ми пішли на гору на могилу Шевченка. Для мене це було надзвичайне! Скільки разів я чула, читала чи співала Заповіт, в якому Шевченко просить, щоб його поховали так, щоб „було видно, було чути, як реве ревучий”. Зворушаючо було побачити, що це прохання Шевченкові здійснилося. Пластуни поклали квіти на могилу і заспівали пластовий гімн. Це був перший раз, що пластуни зорганізованою групою відвідали пам'ятник Шевченкові в Каневі. Відтак ми оглянули музей Шевченка, який є поблизу. Нас попровадили турою по музею і представили детальний перебіг життя і творчості Тараса Шевченка.

Екскурсії по Києві були дуже цікаві та інформаційні, але рівнож цікаво було ходити самому і оглядати місто. Кілька пластунів збиралися та ішли на місто. Нераз ми приставали до якоїсь групи льокальних людей і спілкувалися з ними. Або як ми десь сиділи, до нас підходили люди і розпитували — про Америку, про Пласт, чи про нас. А вже цілком пізнім вечором ми стрічалися в готелю по кімнатах і говорили, ділилися враженнями. Найцікавіше було тим

Учасники „Стежок Культури” зібрані на подвір'ї Катедри св. Юра у Львові

„американцям”, які скоро скумилися з „українцями”. Ми багато дискутували і обмінювалися думками.

Одна добра (і довга) нагода нам ближче запізналися з українськими пластунами була підчас автобусової подорожі з Києва до Яремча, що тривала шістнадцять годин. Було досить часу поговорити з різними людьми, грати в карти — нас вчили нових гор, а ми показували ті, що ми вміємо. І весь час в якійсь частині автобуса хтось співав — хвилями цілий автобус лунав піснею. Ми навчилися багато нових пісень.

З Києва до Яремча ми їхали двома автобусами через Житомир, Винницю, Хмельницьке, Чернівці, і Коломию. Дорога була така довга, що видавалася, що ніколи не скінчиться. Ми нарешті заїхали в четвертій годині над раном — страшенно помучені. Нас розмістили в міському літньому відпочинковому пансіоні. Наші провідники дали нам довго того дня поспати, а цілий наступний день, в п'ятницю, ми мали багато вільного часу відпочати і відпружитися. Ми плавали в ріці Прут. Було несамоовито зимно, але це нікого не відстрашило. Кожен хотів пізніше могли похвалитися, що плавав в Пруті.

Того вечора ми пішли пішки в саме Яремче, щоб подивитися як в цім місті люди живуть. Що вечора підчас нашого побуту в Яремчі ми в пізніх годинах стрічалися по кімнатах і забавлялися з нашим новим товариством.

Ми були шість днів у Яремчі. Звідтам ми їздили на денні прогульки до різних міст. В суботу 10-го нас взяли до Косова на ярмарок. Ми з великим зацікавленням оглядали, що люди продавали. Там було багато всього — від харчів до одягу. Були дерев'яні вироби, тканини, килими, та багато різного іншого. Ми ходили від стола до стола з надією, що трапиться щось, що можна б купити і взяти додому на пам'ятку. Люди купували топирці, сопілки, гердани, і вовняні килими. А деякі, такі як я, тільки ходили і оглядали і нічого не купували. Тут, як і вже раніше ми могли в практиці побачити наскільки вар-

тісний є американський доляр. Того ж вечора ми поїхали в мале село в Карпатах, де нас запросили на шашлик. Ми всі гучно забавилися. Були гуцульські музиканти, що грали на гармонії, скрипці, і на трембітах. А ми всі танцювали. Трохи танцювали парами, а тоді хлопці взялися танцювати аркана. Пізніше, тим, що хотіли, дозволили грати на трембітах. Це все відбувалося на дворі, на тлі прекрасних Карпат. Селянські діти позбігалися із своїх домів подивитися чому зійшлося стільки людей. Декотрі з пластунів з Америки приїхали приготовані і роздавали дітям дрібниці: гуму до жуття, цукорки. Ольчик Гриневич привіз бальони до надування і з них викручував всілякі звірята, а діти тишилися. Потім Ростик Смик грав на гітарі а всі співали. Нам приготували смачний пир — шашлики і багато другого. Опісля відбулася ватра. Діти присілися до нас і все спостерігали великими очима. Ватрою провадили Рената Кость, Ігор Березовський, і Іван Хміль. На гітарі пригравала Ада Гельбіг. Як надійшов час нам від'їжджати батьки ледве дітей втримали, щоб не позалазили за нами до автобуса.

Слідуючий день була неділя і ми всі пішли до церкви в місті Яремче в одностроях. Пополудні ми поїхали до Коломиї оглянути дуже цікавий гуцульський музей. Там на виставах були строї, біжутерія, кераміка, дерев'яні вироби. . . На вечерю ми пішли до ресторану, де нам зорганізували забаву. Думаю, що ніхто не забуде цього вечора, як нам без кінця приносили страву за стравною.

У понеділок 12 серпня наша денна прогулянка була до Івано-Франківська (Станиславова). Перше була тура міста. Нас взяли на могилу Січових Стрільців, де ми поклали квіти. Після обіду ми могли самі ходити по місті і оглядати, що хотіли. Я з Ромою Худьо попали у книгарню, де ми знайшли дуже багато цікавих книжок. Ми пізнавали багато поетів і прозаїків що знали з наших клас українознавства і немов віднайшли якийсь скарб, набирали щораз більше книжок. Щоб дати приклад вартості американського доляра на Україні, за п'ятнадцять книжок рахунок вийшов на 25 карбованців — що на нашу валюту виходить на не цілий доляр!

Учасники „Стежок Культури” у гостині в Митрополита УКЦ Кардинала Мирослава Любачівського, біля його палати у Львові

Пластуни пробують грати на трембітах в Карпатах

В цій крамниці, також я мала маленьку пригоду. Я дуже хотіла купити книжку творів Симоненка. На жаль, всюди мені казали, що тираж випроданий. У вікні було видання віршів Симоненка, але продавчиця сказала, що це тільки на виставу, не на продаж. Я попросила, чи можна на книжку зблизька подивитися. Каркуючи через книжку ми з Ромою пізнавали вірші, які так недавно аналізували до матурального іспиту. Побачивши наскільки я цю книжку хотіла і відчувши, що мене дійсно цікавить українська література, продавчиця не прийняла назад книжки кажучи: „На візьми. Це від мене дарунок для тебе”. І не хотіла прийняти за плату за книжку. Я вийшла дуже підбадьорена, що люди в Україні так доцінюють, як українці з-за кордону цікавляться Україною. І кінець кінцем, я вже маю своє власне видання віршів Симоненка!

Але зі всіх переживань думаю, що найбільше величаві і надзвичайні були ті з дво-денної прогулянки в Карпатах. Прогулянку в Карпати поділили на дві частини — тих, що хотіли іти на одноденну прогулянку, і тих, що були згодні в горах ночувати. Багато учасників зголосилося на дво-денну прогулянку. Цю групу тоді поділили на дві, які окремими дорогами вирушили в гори.

Група в яку я попала виїхала з Яремча в 10-ій годині 13-ого і поїхала автобусом до села Татарів. На

На гуцульському селі — учасники „Стежок Культури“

Варять обід в Карпатах на мандрівці

право був потік Женець, а поздовж потоку ліс. Ми пішли до гори потоком аж потік розгалузився. Відтак ми зачали лізти під гору по східньому схилі Синяка. Спочатку ми ішли ґрунтовою дорогою до кінця, а тоді далі малими стежками. Прогулька на свіжій повітрі була дуже приємна, але рівнож, фізично вичерпуюча. Але ніхто не нарікав; кожен мовчки ніс тяжкий наплечник на плечах. Ше зраня було розділено харчі між всіми учасниками прогульки. Деякі, особливо хлопці, мали страшні тягарі в наплечниках, бо несли також і шатра. Було цікаво як ми дійшли до лісу і корчів. По дорозі ми минали кущі малин і черниць (на Україні черниці ростуть низько при землі, не високо так, як в Америці). Ми були страшно спражені і з приємністю насолоджувалися ягодами, які нам гасили спрагу. По дорозі ми час до часу ставали — щоб відпочати, чи на ягоди, або щоб підчекати заки всі дігнали групу. Найцікавіше було лізти через косодеревину (джереп). Косодеревина — це рід ялини-сосни, яка в горах росте криво через вітри. Під кушамми росте мох, що закриває ями і прогалини в землі. Ідучи через косодеревину треба було дуже уважати, щоб не впасти в яму. Взагалі, це лаження через косодеревину було щось не до повірення. Ми просто повзли під гору тримаючись за ці сосни-ялини. Якби був пустив то можна було впасти далеко вниз. Чим вище йти, вид става щораз крашим. Минувши косодеревину, ми наступили на кам'яну скелею. Ми лізли

цею скелею дуже уважно, щоб не посовгнулися на жовтому моху, що там по каменнях росте. Перейшовши коротко каменнями, ми знов натрапили на кущі, якими вже драпалися до самого верху. Там вид був неймовірно прекрасний! Було дуже спокійно, і так несамовито високо! Ми були на вершку гори Синяк. З Яремча нам забрало около шість годин щоб зайти понад 900 метрів. Ми побули на горі хвилю, насолоджуючись красою довкола нас. Відтак, ми спустилися каменнями згори (вдолину вже скорше йшли) і зупинилися на половині над Хом'яком, де ми розбили табір. Всі були мокрі, брудні і помучені, але дуже задоволені. Ми знайшли струмочок з чистою водою. Зваривши та з'ївши вечерю, всі посідали довкола вогню сушити перемоклі черевики і скарпетки. Того вечора нікому не було трудно заснути.

Не було точного порядку на слідуєчий день. Можна було лізти на гору Хомяк. Без виряду було так легко йти, що я за 17 хвилин була на горі. Пополудні ми вирушили назад до Яремча. Дорога вниз була на багато легша.

Для мене ця прогулька в Карпати була не тільки приємною, але також значною. Скільки літ я вчила-ся географію України! Щораз собі думала: „нашо

Ватра на Гуцульщині — грає на гітарі Адя Гельбіг, біля неї Реня Кость

Авторка допису ст. пл. Дарка Юрчук варить воду

мені це все знати? Коли мені це вдасться?" А тут, ідучи у Карпатах, наш провідник уживав терміни і назви, які мені знайомі! Таки було варта відмучити матуру.

Наше перебування в Яремчу закінчилося після повороту з прогульки. На другий день ми вирушили до Трускавця, де ми мали прилучитися до пластового табору. По дорозі ми вступили на пластову оселю „Сокіл“, яку тепер відновляють для пластових таборів. Цікаво було походити по оселі, на якій десятки років тому пластавали наші діди і бабці.

Ми заїхали до пластового табору поза містом Трускавець пізно в четвер вечір 15-ого серпня. Ми довідалися, що там, де нас оселили табору не було. Табір був розбитий далше, а таборовики приходили на оселю лишень на їду і на купіль.

В п'ятницю ми відвідали село Нагуєвичі — місце народження Івана Франка. Там стоїть хата Франка, збудована за описами в його творах. Льокальна провідниця нам представила перебіг життєпису Івана Франка та коротко розповіла про твір „Мойсей“.

На шпилі Хом'яка в Горбанах

Розтабортання в Карпатах

На другий день ми оглядали місто Трускавець і вирушили до Олеська. Там ми відвідали замок, а тоді поїхали шукати місце на нічліг. Ми спали в шатрах і варили на відкритім вогні, так як в Карпатах. Ми мали зорганізовану систему чергових гуртків, які займалися куховарськими обов'язками, завданнями тощо підчас переїзду.

Рано, по приємнім нічлігу в природі, ми повбиралися в однострої і вирушили до Львова, щоб ще вспіти на Богослуження в церкві св. Юра. Нам прийшлося стояти в лавах на церковній площі, бо було стільки людей в церкві, що не можливо було зайти до середини. Після Служби Божої пластуни привіталися з Верховним Архиєпископом Кардиналом Любачівським пластовим кличем „СКОБ“ та пластовим гимном. Верховний Кардинал промовив до пластунів та став з нами до спільної знімки.

Відтак ми вирушили до готелю „Інтурист“, щоб влаштуватися у Львові. В готелю на багатьох із нас „американців-пластунів“ вже чекали родини, які приїхали зустрітися і взяти зі собою на відвідини. Взагалі продовж цілої нашої подорожі по Україні, все десь на когось чекала родина, що приїхала на відвідини. Але таки у Львові відбулося найбільше сімейних зустрічей. З тим на увазі, наше перебування у Львові було так заплановане, що ранками нас возили на екскурсії по місті, а пополуднями був вільний час на зустрічі і відвідини з родинами. Ті, що не ішли на відвідини мали нагоду самі оглядати і пізнавати місто.

Цікаво було бути у Львові 19-го серпня, коли Горбачова усунено від влади. Між людьми повстала паніка. Ніхто не знав, що далі буде. Деякі пластуни до цієї події поставилися безжурно; інші схвилювалися, не знаючи, що їх чекає. Нас, „американців“ запевняли, що тим, хто має американський паспорт

Закриття табору у Львові

Після закриття табору зліва до права: Рома Худьо, Дарка Юрчук, Леся Хміль, Таїса Бушнелъ, Уляна Хміль, Ігор Маючан, Іван Хміль

було безпечніше там бути чим українцям. Але рівнож нас страшили і казали весь час бути спакованими, на поготівлю кожночасно вирушати якщо би зайшла потреба. На щастя це не було конечно і все спокійно закінчилося. Цікаво було перебувати на Україні під час такої історичної події. Я жалувала, що наша прогулька не тривала до 24-ого, коли Україна проголосила незалежність.

Екскурсії по Львові були цікаві, але не було досить часу звидіти все як слід. Ми оглядали стару частину міста. Оперний театр, Музей народного мистецтва, Шевченківський Гай і Личаківський цвинтар. На Личаківському цвинтарі мені дуже подобався пам'ятник Івана Франка, який є на тему його поеми „Каменярі”. Також подобався мені новий пам'ятник Івасюка, довкола якого росте цвіт — червона рута.

Наші дні у Львові були знаком, що прогулька доходить кінця. Час скоро перелетів. А прашатися з новими приятелями ми ще не були готові. Я дуже подружилася з Лесею, Іваном і Уляною Хміль (сестра, брат і кузинка). Ми щовечора до пізньої години сиділи, говорили, жартували і бавилися. Тяжко було повірити за який короткий час ми всі зжилися. Дуже цікаво було спілкуватися з нашими новими українськими приятелями, бодай на короткий час увійти в їхнє життя та старатися зрозуміти, як вони живуть. Думаю, що їм також цікаво нас пізнати.

В середу, в останній вечір табору, відбулося офіційне закриття. Нам роздали посвідки відбуття табору і сумно було думати, що це вже кінець. Дивля-

чись на писаря Ігора Березовського, я собі пригадала, як він що раня підчас відкриття дня все розбуджував нас якимсь жартом. Напримір, як відчитував стан табору то додавав, що „прибула одна корова” або „вибули один кіт і дві кози”. Підчас наших збірок на дворі весь час кружляли якісь звірі. Він їх жартома включав до нашого табору і нас розраджував.

По закриттю всі перебралися у вечірній одяг і відбулася формальна вечеря і забава. Всі танцювали і забавлялися. Я в життю стільки ще не танцювала, як того вечора. Тоді ми до раня сиділи по кімнатах, згадували пригоди та обмінювалися адресами.

Наступного дня на лєтовищі було дуже трудно розпрощатися. Мені було тяжко дивитися друзям в очі і казати „до скорого побачення” — бо не знати коли це „побачення” буде. Як звичайно, апарати беззупинно цикали, щоб зберегти ці останні хвилини.

Я сіла на літак захоплена, повна багато різних вражень. Я щаслива, що поїхала вперше на Україну маючи вже 18 років; думаю, що як була би поїхала скорше, то не могла би вповні оцінити все, що я пережила. Я вирушила додому з наміром якнайскорше обняти маму і тата і подякувати, що виховали мене в українському дусі і виплекали в мені любов до України. Якби не це, ця прогулька була би мені так, як поїхати туристом до Франції, Німеччини, чи будь якої другої країни. Але на Україні я не була туристом. Все мені видавалося рідним і я чулася „як в себе вдома”.

ст. пл. вірл. Дарка Юрчук

ПЛАСТ
Організація Української Молоді

КВ
Регіональний Відділ

СКОБИННИЙ КРУГ
ст. пл. Нестор Данишин

ПРИВІТ
ст. пл. Лесюк Вікторія
ст. пл. Лесюк Вікторія

МІЖКРАЙОВОГО ВИШКОЛУ ЗВ'ЯЗКОВИХ...
25-26 ЛИПНЯ 1991
НА ВОДИЙ ТРОПІ, Н.І.

... (names and signatures) ...

НОВИЙ СОКІЛ
Пл. Вих. Табір Новаків
ЗВІТАЙ УКРАЇНО

ПРИВІТ

... (names and signatures) ...

ПРИВІТ

3-22 СЕРПНЯ 1991
КВ
КОЛОМІЙСЬКО-БРАНСЬКО-СКОБИННИЙ КРУГ

... (names and signatures) ...

КВ
1991

ПРИВІТ

... (names and signatures) ...

ПРИВІТ ВІД

КВТ

... (names and signatures) ...

ЮВІЛЕЙНИЙ МАРШ у 80-ЛІТТЯ ПЛАСТУ

Від Редакції: пл. сен. Оксана Тарнавська переслала нам з Австралії „Ювілейний марш“ що вона його склала у 80-річчя Пласту, що його будемо відзначати в 1992 році. Перша Ювілейна Зустріч відбувається

на переломі 1991/92 року саме по традиції в Австралії і там цей марш будуть співати. Надіємося, що він прийметься у всіх країнах, де відбуватимуться ЮМПЗ та святкування 80-річчя Пласту.

1. Лети бадьора наша пісне
На крилах СКОБА, ген у світ,
Хай залунає у просторах
Цей ювілейний наш привіт!
ПРИСПІВ: Під пластовим прапором рідним,
Завжди, пластуне, гордо стій!
І пластових Обітів гідний
Змагайся за волю й нарід свій.

3. Ми, пластуни, — одна родина,
Де б жили, в яких краях,
Бо з нами Бог і Україна,
Й над нами — синьо-жовтий стяг!
ПРИСПІВ: Під пластовим. . .

(Пояснення: під словом пластун, розуміється пластунок і пластунів.)

Тонацію можна змінити відповідно до потреби.

2. В це славне 80-ліття,
Наш Пласт прямує до висот,
І в Україні оживає
Клич пластовий і весь народ.
ПРИСПІВ: Під пластовим. . .

Слова й музика:
пл. сен. Оксана Тарнавська
Мельборн, Австралія 1991

Ле-ти ба-дьо-ра на-ша піс-не на кри-лах СКО-БА
ген у світ, хай за-лу-на-є у прос-то-рах цей ю-ві-
-лей-ний наш при-віт. ПРИСПІВ:
Під плас-то-вим пра-по-ром рід-ним, завж-ди, плас-ту-не
гор-до стій! І плас-то-вих С-бі-тів гід-ний
зма-гайсь за во-лю й на-рід свій.

ЯК ЮРКО ВИКОНАВ СВІЙ ОBOB'ЯЗОК

Юркові Гургулі було 13 років. Подія, що відбулася у Львові 1918 року в місяці листопаді, повинна зацікавити пластових новаків/ок та юнаків/ок. Юрко був активним у Пласті, знав усе про Січових Стрільців, про їхній 1 Листопад, готовий був і сам їм допомагати. Тому і зголосився до військової команди, до самого полковника. Не відразу його допустили до нього, але зустріч відбулася і полковник доповідавшись, що хлопчина пластун, покликав чергового і сказав:

— Прошу піти з Юрком до сотника, він дасть йому завдання. Будь здоров, юначе! Вірю, що завдання виконаєш.

— Виконаю, пане полковнику!

Полковник стиснув Юркові руку, а черговому сказав відвести Юрка до сотника.

— Пане сотнику! Я від пана полковника. Цей хлопчина. . . — Юрко йому перебив: — Я Юрко Гургула голошуся по наказ!

Сотник усміснувся. Черговий розказав сотникові про розмову Юрка з полковником, вдарив закаблукми і вийшов. Сотник підійшов з Юрком до карти, що висіла на стіні.

— Слухай уважно і запам'ятай все, що говоритиму. Ось тут є Львів, а тут Старе Село. Туди прийдуть наші Стрільці. Твоїм завданням буде дістатись до Старого Села, зголоситися до старшини і віддати йому штафету. Далі ти проведеш стрільців до Львова, потім один їх відділ до цитаделі. Ідучи туди, добре уважай на польські застави. Запам'ятай, де стоять вони, щоб ти зміг поміж ними непомітно провести наших. Приглядайся ще хвилину до карти, а я напишу штафету.

Сотник сів писати, а Юрко пильно глядів. Він усвідомив собі, що від виконання цього завдання залежить доля міста. Йому було трохи лячно, але це тривало коротко. „Пластун відважний” — пригадалися йому слова впорядника.

— Візьми штафету і добре заховай її. Іди, юначе, хай святий Юрій тебе береже. Сотник обняв його, як свого сина.

— Пане сотнику! Завдання виконаю! — сказав з усмішкою Юрко. Він швидко вийшов з будинку на вулицю. Поспішав, там же ждуть на нього.

Дорога була йому знайома. Нею він проходив не раз зі своїм пластовим гуртком на вправи за місто. Ідуче вулицями, весело мурликав пісеньку. Але увага його була напружена, намагався все побачити, все запам'ятати. Побачив відділ польських вояків, один з відділів окопували в городі гармату. Хвилювався Юрко, що ворогів так багато. І чого вони хочуть? Це ж не їхня земля, вона наша. Мимоволі посумнів: — Чому я не великий, чому нема мене там, як б показав ворогам, як чуже займати!

Поспішав. Біля кадетської школи поляків було найбільше, а біля цитаделі було тільки 70 українських вояків, але вони завзято чинили спротив.

— Не здайтесь! . . — думає Марко. Я скоро приведу вам поміч. Маю ж гасло від поручника, приведу вам поміч — міркував, поспішаючи. Вже минає Стрийський парк, вже ось Перзенківка. Поспішає до Старого Села не головною дорогою, але бічними на полях. Туди й вестиме стрільців, щоб ворог не помітив.

Нарешті Старе Село. . . , ось вже залізничний дзирець. На дворі починає смеркати.

Стрільців ще нема, але вже чути свист поїзда. Це напевно вони. Поїзд зупинився. Машина стогнучи, пускає клуби диму й пари. Всуміш з шумом поїзду несеться стрілецька пісня:

Хлопці, алярм! Гей вставайте!

Вже найвищий час.

Наступають на три шляхи

Вороги на нас.

Отамане, отамане,

Гей ти батьку наш,

Ми з тобою і до бою

Підемо всі враз.

Поїзд під'їхав до станції і затих. Затихає і пісня. У дверях і у вікнах вагонів видно стрільців. З вагону вискочив старшина і подав рукою знак, щоб всі виходили. Стрільці вискакують, кожний у повному виряді. Стають відділами перед вагонами.

Юрко підбіг до старшини і подав штафету. Старшина прочитавши в поспіху, озвався:

— Добре! Зажди хвилину! . . Стрільці готові, зараз вирушаємо. Підемо малими групами. Наш провідник ось тут. І старшина взяв Юрка на руки та підніс вгору. Юркові стало трохи соромно від того. Він же не мала дитина.

— Юначе, ти ведеш нас на допомогу столиці. Вірю, що ти справишся добре!

Старшина, розпитавши дещо, хлопчину стиснув за руку і дав наказ до вимаршу. На дворі вже зовсім стемніло. Стрільці поспішали, йшли свobodно, але чим ближче до Львова, стали йти обережніше. На самому переді Юрко. Біля нього старшина і ще двох вояків. Стрільці один за одним помалу підходять. Раптом почулися голоси. Всі полягали, чекають. . . Проходив відділ поляків. Він пройшов. Спереду заблимало світло. Юрко повзе до нього, щоб довідатися — свої, чи чужі? . . Підповз до світла тихо без шелесту. Серце голосно б'ється, підповз ближче — чує виразно. . . поляки!

Юрко прошептав старшині. Він зрозумів, що наказ старшини: — Мусимо обійти, це польська застава! . . Дав знак повернути на іншу дорогу. Було

дальша дорога безпечніша. Помалу дістались до Перезенківки — перед-містя Львова. Тут одна сотня залишалася, Гуцульська відходить на двірці. Останню з Булавою Юрко веде далі, до цитаделі в місті. Тихо мов тіні йдуть стрільці за Юрком. Вони вже у Стрийському парку. Ще трохи й будуть біля Кадецької школи, а там найважче, бо в ній багато поляків. Юрко пам'ятав де були застави. . . В місті рух, стрілянина. Стрільці місять повзти, кілька кроків вперед і знову лягають, повзуть.

Юрко все впереді. І нарешті цитаделя! Там наші ждуть. Правда, кругом мури, три метри грубі, рів глибокий і башти. Стрільців мало, вони й втомлені. Юрко шепче старшині, щоб тут підждав, а сам він біжить під браму. Вартовий побачив.

— Стій, гасло!?

— Наш Львів — сказав Юрко.

Підійшов ближче. — Чого тобі? — вартовий запи-

тав. Юрко розказав.

— Повертайся до стрільців. Я піду зголосити комендантові, відчиню браму.

За декілька хвилин стрільці входили до цитаделі. Напереді Юрко. Він підійшов до коменданта, позвітував, що наказ виконав.

Другого дня Юрко відходив. Всі його прощали, всі тиснули руку, як дорослому воякові.

А він пішов, тихесенько співаючи:

О Україно, о любя Ненько,
Тобі вірненько присягнем:
Серця кров і любов,
Все Тобі віддати в боротьбі,
За Україну, за її волю,
За честь, за славу, за народ!

Скорочено за Л. Храпливою
подала подруга Марта

Вілан

БУДУЙМО МІСТ

Пластовий улад — соборно український, бо в ньому росте і міцніє дівчата, юнацтво й молодь з усіх українських земель від Сяну до Дону. Все таки, через несприятливі історичні обставини Пласт, започаткований в Західній Україні, не мав можливості поширитися на центральні та східні наші землі. Тому то пластуни у Вільному світі у великій більшості діти вихідців з західноукраїнських земель.

Довготривалий поділ України поміж її ворогами відбився і на мові. Українцям — вихідцям з Галичини малозрозумілі, а то й незрозумілі численні слова й вислови, що поширені на Наддніпрянщині, чи Великій Україні, як її колись називали. Але ми — діти одного народу і тому нам конче треба БУДУВАТИ МІСТ ВЗАЄМОЗРОЗУМІННЯ між Західною і Центрально-східною Україною, між Львовом і Києвом. Оця СЛОВОГРА і далші їй подібні допоможуть пластунам „західнякам” переконатися скільки вони знають східноукраїнських слів і навпаки пластунам „східнякам” переконатися на скільки вони оволоділи західною відміною української мови.

У лівому списку подано 25 слів, поширених головню в Західній Україні, у правому 30 слів поширених на Наддніпрянщині, з яких 25 точно відповідають значенням словам першого списку.

Грачі вибирають з другого списку слово, відповідне кожному зі слів першого списку, записуючи літеру з другого списку разом з відповідним числом з першого списку.

Точкування — як у попередніх СЛОВОГРАХ: дві точки за правильну відповідь, мінус одна точка за неправильну, слова без відповіді не точкуються.

Виграє грач з найбільшим числом точок.

Відповіді на сторінці .

Попередні СЛОВОГРИ появлялися в „Юнаку” в 1979-85 та в 1988 р.

Список ч. 1

(Головно „західні” слова)

1. кузин	9. маляр	18. скоростріл
2. зеро	10. капці	19. параван
3. бросквина	11. чоло	20. мешкання
4. вивірка	12. залізко	21. вітрило
5. помаранча	13. бузюк	22. легкопад
6. когут	14. лилик	23. товщ
7. боз	15. корч (рослина)	24. ворона
8. вуйко	16. овочі	25. щур
	17. пес	

Список ч. 2

(Головно „східні” слова)

А. квартира	И. півень	С. дядько
Б. домна	І. ширма	Т. живописець
В. кажан	Й. апельсин	У. митець
Г. білка	К. бузюк	Ф. виступці
Г. куш	Л. куш	Х. жир
Д. двоюрідний брат	М. пацюк	Ц. лоб
Е. фрукти	Н. форель	Ч. лелека
Є. собака	О. парашут	Ш. парус
Ж. нуль	П. гава	Щ. кизил
З. персик	Р. кулемет	Ю. праска

ЗАУВАГА: Не всі слова в обох списках літературні і правильні. Неправильні, nereкомендовані слова будуть зазначені у відповідях.

Юнацький Курінь „Червона Калина” в Україні

*„А ми тую червону калину
підіймемо,
А ми нашу славу Україну
гей, гей розвеселимо”*

Після свого повороту зі Львова, друг Босняк, піднесений духом відродження України, зі запалом, а часом навіть із пієтизмом, розповідає нам про події на Україні. Радіємо відновленням НТШ, а ще більше, як пластуни, відновленням Пласту у Львові під протекторатом НТШ. Та для нас „каліняків” найбільш інтригуючим є заснування юнацького куреня „Червона Калина”. Багато відомостей про цей курінь він не мав, але це вистачало, щоб „загострити нам апетит”.

Отож одним із пріоритетів мого перебування на Україні, запланованого на другу половину травня, була обов’язкова зустріч з членами „нашого” куреня. І так першого вечора після мого приїзду до Львова телефоную до Олеса Криського і домовляємося з ним, що зустрінемося в нашому готелі. Точно у сьомій годині домовленого дня, стук до дверей моєї кімнати, і у дверях незнайоме обличчя Олеса. (Олесь, як депутат міської Ради має необмежений вступ до всіх публічних будинків). Вітаємося по-пластовому і знайомимося. . . Засипаю його питаннями про Пласт, на які він радо відповідає. Пропонує, що б ми вдвох пішли до пластової домівки, яка міститься в будинку НТШ, що знаходиться в сусідстві готелю.

Перед відходом, передаю Олесеві останнє наше видання „Вістей Генеральної Старшини”.

Заходимо до кімнати НТШ-а і вчвірку (до нас долучилися ще два пластуни з Волині, Олег Покальчук і другий, прізвище якого на привеликий жаль забув) вимінюємося думками про організацію Пласту на

Україні, про їхні пляни першого пластового табору, який має відбутися в другій половині липня в Карпатах, і т.п. Відтак сходимо в долину і заходимо до кімнати, де пластуни відбувають зайняття. В момент нашого приходу в залю, пластуни брали вимір на пластові однострої. Олесь представляє мене, як українського пластуна з Америки, члена Загону „Червона Калина”. Вітають мене пластовим привітом „СКОБ!”. Коротенько розповідаю їм про Загін „Червона Калина” — його історію і нашу працю. Тут у пригоді стала мені афіша про Спортивно-Вишкільний Табір, яку я привіз із собою, бо всі вони активно вправляють спорт. На жаль обмежений час не дозволяв мені познайомитися з ними ближче. Прощаюся, з надією, що ми ще зустрінемося. В поворотній дорозі до готелю умовляємося з Олесем, що завтра увечері поїдемо на площу Сокола — де пластуни в той час вправлятимуть самооборону. І справді, коли приїхали, то в руханковій залі вправляло приблизно 40 пластунів і пластунок. І тут вперше я особисто запізнався з пластунами куреня „Червона Калина”. Їх тут 12 — трьох бракує. Хлопці, як дуби один в одного. Вітаю всіх в імені всіх братчиків Загону „Червона Калина” і знов коротенько про наш Загін. Ще знімка — і до милого побачення на другий рік. Може вже у вільній Україні, на Маківці або на Хортиці, або на спільній Загонові Раді. Може. . .

Із „Дружнього Послання” Загону Червоної Калини

ХРОНІКА МОЇ ВРАЖЕННЯ З КРАЙОВОГО ВИШКІЛЬНОГО ТАБОРУ, ЛІСОВОЇ ШКОЛИ ТА ПЕРЕБУВАННЯ В ЗСА

Мій приїзд в ЗСА для мене був, як казка. Якось не вірилося, що це дійсність.

Лісова Школа пролетіла так швидко, що ми навіть не помітили де подівся час. Нові друзі, багато нових знань, які відразу довелося прикладати до справи.

КВТ — десь, шось, колись чув — але що це таке побачив на власні очі, та й не побачив, а був в складі тих, хто його переводив. Більшого щастя я й не міг мати в той час. По-перше — провід табору був мені дуже добре знайомий. Романа й Олеса Якубовичів я знав другий рік. Марка Якубовича й Марка Брикови-

ча запізнав на „Лісовій Школі” і словом потрапив в колектив друзів, з якими розумівся вже з пів слова й мав зорганізувати цікаву забаву хто прийшов на наш табір.

Писати про враження можна багато, але що мені найбільш запам’яталося це дружба яка з’єднала мене з проводом табору й з учасниками зокрема. Тепер тут в хаті пишучи ці рядки я й надалі згадую той момент, як всі розлучалися ще й досі в голові гупають слова, які співали мені: „Друг Юрій, який файний друг”. Підхід проводу табору був продуманий чітко. Все йшло, як в добре налагодженій машині. Роман,

Харитя, Марко, Дарця, Олесь, Марко, Наталка — я ще раз всім хочу подякувати за тепло й ширість, за єдність, за прагнення віддавати час для Пласту й молоді.

Для мене КВТ — став тим ключем, який відкрив мені всі таємниці людської душі, душі молодої людини, що прагне до чогось більшого. Я глибше зрозумів всю філософію Пласту, його цілі і старання. Молоді пластові у діаспорі важко, але з таким натх-

ненням працювати й здобувати я зустрівся вперше.

Багато приємного і тільки приємного я повів у своїй душі на Україну! І щераз переконався, що Пласт, пластова ідея дає багато і багато дала — виховала для України вірних синів. Щож Пласт в Україні відродився і надіємося, що за рік за два буде в нас КВТ!

ст. пл. Юрко Довбуш
Львів

Пластуни з України і Польщі в часі вишколу на „Вовчій Тропі”

Збірка на „Лісовій Школі”

СПОГАДИ ПРО ТАБІР — „МЕТА”

Наш пластовий табір „Мета” почався в селі Жаб'є, від якого ми йшли по Чорногорі до Горган і до Підлютого. В перший день табору, ми сподівалися дійти до озера Несамовитого. Пішовши далеко вгору ми робили зупинку за зупинкою. Бунчужним був тоді друг Ромко Якубович, комендантом друг Юрій Довбуш, булавним друг Олег Яськів. Отже, коли ми піднялись далеко вгору було вже полудне. Саме в цей час був призначений обід. Друг Ромко Якубович витягнув „салями” і почав нас цим годувати. Багато хто пішов „гризти” чорниці і малини. А потім один в одного почали просити води, якої ні в кого не було. Добре відпочивши ми встали і пішли далі. Йти було важко. Наш славний Бишкевич з гуртка „Котів” не хотів і не міг йти. Але друг Ромко кричав „Бишкевич! Іди вперед”! Друг Марко Якубович поступив розумніше: він запропонував Бишкевичу один американський долар за 100 кроків. Але він пройшовши 27 кроків і зупинився. В цей день до

Несамовитого ми не дійшли. Вставши рано і добре поївши ми рушили далі вгору. Коли ми пройшли декілька кілометрів ми побачили гори Шпиці. На вершині Шпиць ми сіли і відпочили. Щоб було веселіше друзі розповідали анекдоти. Після цього ми пішли по хребту. Пройшовши годину ми побачили відоме всім по легендам озеро Несамовите. Відпочивши біля озера ми рушили вперед по хребту, по горах. І ось ми побачили вдалині могутню Говерлю. До Говерлі лишилося ще три невеличкі гірки. Пройшовши дві гори Бишкевич впав і не хотів йти далі. З цього приводу ми змушені були зійти з маршруту і зійшли вниз, щоб переночувати, а після цього сісти на автобус, який мав нас чекати на базі. Але на автобус ми не встигли і були змушені йти пішки 25 км. до Ворохти. Пройшовши 15 км. ми побачили автобус. Друг Ромко Якубович відразу домовився і за 10 дол. нас відвезли у Ворохту. Там ми роз'їхались — одні поїхали в Підлюте, інші до Рафаїлова. До

Рафаїлова ми доїхали і недалеко від нього розташувалися. Стояли ми на одному місці два дні. На другий день брати Якубовичі відїхали на табір „Стежки культури”. А ми на чолі з другом комендантом рушили на Сивулю а відтак на Ігровище. Через два дні переходу ми були в Підлютому. Розташувались, ми змогли спати.

Вранці була збірка і друг комендант оголосив табір відкритим. На вечір була запланована святкова ватра. При ватрі ми розповідали про себе, про те, чому ми хочемо бути в Пласті.

Кожен день табору ми мали багато зайнять і вишколу. Зранку до вечора, була „піонерка”, впоряд, інструктаж і теренова гра. В ці дні в нас не було що їсти, але потім приїхав друг Любомир Добуш і привіз їди вдосталь. Він розповів нам, що в країні переворот і владу захопила хунта. Ми все це прийняли з жартами і думали в крайньому випадку йти в підпілля. Але потім ми дізнались, що хунта знищена. Неприємне одне те, що в день перевороту всі пластові

табори замкнено, окрім нашого табору. На наступний день в табір потрапила „машина часу” — і ми потрапили в Рим. Ми перевели теренову гру в якій Спартак і раби здобули перемогу. В цей день всі три „Чорти” і „Відьма” працювали як воли. А вечором при ватрі співали пісні про їхню важку працю. І ось через день відбулося закриття табору. Всіх поздоровили із успішним відбуттям пластового табору „Мета”. Вночі було запряження. Ми стали в дві лави а посередині був синьо-жовтий стяг. Один за одним підходили юнаки і промовляли слова пластової присяги. Друг комендант в імені КПС поздоровляв пластунів розвідувачів і запряжених. Ціла ватра була присвячена запряженню і тривала цілу ніч. Вранці ми рушили додому. Всім юнакам сподобався цей табір, адже він був першим в житті кожного з нас.

пл. розв. Юрко Мисик
пл. розв. Орест Стахівський

ЧЕРЕЗ ТЕРНИ ДО ЗІРОК

Курінь ім. Петра Конашевича-Сагайдачного в даний час ще не зареєстрований. Налічує 32 юнаків, з них 20 запряжених. Курінь ділиться на чотири гуртки: Леви, Едельвайси, Вовки і Кажани. Створився курінь на базі трьох гуртків, „Леви” поступили у курінь трохи пізніше.

У курені є два старші гуртки: Леви і Едельвайси, молодші це „Кажани” і „Вовчики”. Курінний провід очолює Андрій Скоп — курінний, Ярема Сірко — курінний суддя, Юра Байдака — курінний писар. Провід обрано курінною радою 25-го вересня 1991 р. Один з недавно створених гуртків в станиці „Леви” мав спершу двох запряжених а сьогодні має п'ятьох. У гурток перейшло двох юнаків, які зазнавали тиску від зв'язкового, і хоча буває нелегко гурткові, але він завжди буде цілим і після переходу у старше пластуство. Гурток таки буде існувати, щоб не було. . .

Наш курінь гордий з того, що ми носимо назву першого полку пластунів на Україні, який створив д-р О. Тисовський. Постать Сагайдачного для України є одною з величних, бо з його приходом авторитет козацтва виріс а з тим і України в Європі. Наш курінь намагається бути гідним імені гетьмана України. Курінь недавно створений, проте вже здобув першу перемогу, отримав перше місце на святі патрона Пласту св. Юрія. Ця перемога нас не засліпила. Ми знаємо, що інші курені не гірші а може і в чомусь кращі і тому ми ретельно готуємося до змагань, бо шлях до зірок є тернистий.

Члени куреня ім. Петра Сагайдачного: Побурко Олекса, курінний — Андрій Скоп і гуртковий „Едельвайсів” Олег Кунець

Літній курінний табір відбувся від 15-го до 20-го серпня, біля Славська, саме в тому місці де відбувався табір „Відродження” у 1990 році. Але нашому табору трохи не пощастило, бо саме в той час, не порадившись з нами сов'єти задумали зробити переворот і ця дурниця їм дорого обійшлася. А табір ми продовжили мандрівкою зі Славська до озера Синівір.

Недавно представники нашого куреня відвідали Литву, де відбувся злет польських гарцерів Литви. Пластуни із нашого куреня пишалися, що достойно представили свій курінь а з тим і всілому Пласт в

Читають мапу: Побурко О. виховник „Вупсик” (псевдо)
заступник курінного Ярема Сірко

Україні, та були горді, що впоряд з усіма національними прапорами висів і прапор України. В ту хвилину нам думалось про той дух скавтизму, який єднає усі народи.

Недавно закінчився табір „Калиновий оберіг”, де коментантом був пл. сен. О. Покальчук. Я — Андрій Скоп і Ярема Сірко відбули цей спортивно-виховний табір. Ті дні переведені в таборі надовго закарбуються у пам'яті. Наш курінь має також дружні стосунки з куренем юначок ім. Насті Лісовської. Ми також хотілиб тримати тісний зв'язок з журналом „Юнак”.

Андрій Скоп
курінний

ХРОНІКА

ДЕЩО ПРО ДІЯЛЬНІСТЬ ГУРТКА „ТИГРИ”, 7-го КУРЕННЯ У ВІННІПЕГУ

Гурток під час останнього року мав дві прогулянки. Перша — це була наша поміч прихильникам, а друга — щоб збудувати вежу. Ці прогулянки були в Українському Парку біля Вінніпегу.

Прогулянка перша з прихильниками була пам'ятковою. Мали ми нічну теренову гру, щоб показати, що Пласт у Вінніпезі справді діє 24 години. Прихильники мали інструктаж до І-шої проби і до вмілости І-ше перо. Кухар зварив фантастичні та поживні страви. Ніхто не захорів, але всі пояснили мені, що це був мій останній раз куховарення.

Програма була складена нашим гуртком „Тигри”, але були з нами і дорадники. Подяка належить нашому другові ст. пл. Орестові Денеці і зв'язковому пл. сен. Романові Корбутякові, що помагав нам з програмою та транспортом.

Мета другої прогулянки було збудувати вежу. Це ще ніхто не робив цього року. Ми вежу робили три дні. Ми різали дерево довжиною 20 кроків. Дерево було дуже грубе, було тяжко в'язати колоди до купи. То взяло всю нашу силу, щоб витягнути зв'язану частину вгору. Коли вже частина стояла, ми далі в'язали колоди. Пробували й пробували все пов'язати, але нам не вистачило шнурків. Ще треба було б три дні, щоб верх був скінчений. Тепер то виглядає на велику писанку! Але то є добре, що ми почали, бо то краще пробувати нові ідеї, ніж робити те, що ми знаємо. Не все у Пласті виходить перфектно, не все й у житті виходить як ми хочемо. Праця є тяжка.

Члени гуртка „Тигри” підчас інструктажу з прихильниками

Пл. розв. Зенко Кур'євич, пл. розв. Маркіян Сарий, ст. пл. Теодор Кушак-Дрот в'яжуть частини дерев. Чи Вам подобається шапка?

Вежа стоїть. Пл. розв. Марко Кур'євич в'яже, пл. розв. Орест Пилипович і пл. розв. Зенко Кур'євич тягнуть шнур, ст. пл. Теодир Кушак-Дрот, пл. розв. Андрей „Чу:” Паркасевич та пл. розв. Маркіян Сарий тримають вежу.

Всі не є задоволені, коли щось не виходить, але це дає нам почуття, що ми були сумлінні. Ціль юнацтва не та, який гурток може збудувати найкращі речі, але є те, що гурток, його члени — це друзі, що живуть вкупі та стараються бути кращими. В майбутньому буде ще одна прогулянка, бо то справді мені показує, що ми скінчимо нашу вежу.

Я дуже люблю прогулянки, що під час неї ми пізнаємо справжніх товаришів. Це дає мені нагоду планувати речі для інших.

Юнаки працюють — будують вежу. Зліва пл. розв. Орест Пилипович, ст. пл. Теодор Кушак, пл. розв. Зенко Кур'євич, пл. розв. Андрей „Чу:” Паркасевич

Подякувати ми бажаємо ст. пл. Теодорові Кушаків-Дротові, що помагав нам будувати вежу. Без нього ця прогулянка не відбуласяб. Він пробує вчити мій гурток, що Пласт є справді найкраща організація у світі.

Скоб!

пл. розв. Маркіян Сарай
курінний 7-го Куреня УПЮ-ів
Вінніпег

„ПЕРШИЙ ТАБІР НА РІДНИХ ЗЕМЛЯХ”

В цьому році пластуни з Польщі мали вперше нагоду відбути свій табір на землі я якої їх батьків виселено у 1947 р. Пластовий табір „У себе” можна назвати історичним, тому дещо більше про нього у моїй розповіді. Табір проходив з 7 по 21 липня на оселі подарованій українській громаді в Польщі панєю Подоляк.

Оселя та розположена в селі Мриглоди на Любачівщині, в околиці де кожна пядь землі переповнена історією нашого народу.

Таборова площа недалеко місця де загинули в бої з советським військом партизани з „мриглідської” чоти УПА, а в лісі 1.5 кілометра від табору бункер в якому загинув Крайовий провідник, командир „Стяг”.

Навколишні села повні давньої та новітньої історії. Щоб не бути надто патетичним розкажу про події з табору.

Одного разу в ночі підчас маршу на орієнтування пластуни дійшли до давнього села Грушка, сьогодні живе там тільки одна родина, яка в лісі перекрилася перед вивезенням, в селі лиш одна хата. Коли ми в ночі відвідали господаря він нібито ніщо не бачив ніщо не знає. Наступного дня на закриття прийшов наш знайомий господар, подивився на прапор, послухав пісень і після кількох хвилин закликав мене та почав розповідати.

Розповідь була довга і цікава, господар говорив про виселення, про те як він з родиною боровся за те, щоб залишитися на рідній землі, про життя цілий рік у лісі.

Після пластової ватри, яку ми приготували для населення, а на яку прибули українці зі сіл Любича Королівська, Гребенне, Мриглоди, а також о. Буткевич, котрий приїздить аж з Перемишля, щоб тут відправити Службу Божу, ми мали щораз більше

Брама у таборі

прихильників, щораз більше довідувалися про минуле тих околиць. Для більшості тих, що нас відвідували це була перша від кількадесяти років нагода бачити український прапор, чути українські пісні.

В рамках доброго діла пластуни допомагали людям при господарстві, а також впорядковували українське кладовище в селі Верхрата і площу біля церкви. Однак найважливішою подією було діло виконане пластунами під кінець табору в місці, де перед війною було велике село Монастир. З цього знаного місця прощ і великих відпустів лишилося тільки: руїни монастиря з XIV століття, овочеві дерева, що росли в садах селян і ліси і ще раз ліси.

Про це село розповідав нам господар, який у віці 19 років був зв'язковим в місцевій сітці УПА. Ходили ми лісом а наш господар говорив: тут була читальня, тут мешкав вчитель, тут була церква, а тут як був празник то стояли тисячі людей так що перейти важко було, а тепер тільки спогади лишилися. В руїнах монастиря в часі війни хоронено загиблих в різних боях партизанів і селян. На місці де хоронено людей була насипана велика могила і стояв великий березовий хрест. По війні хрест забрано, а могили розвалені. Українці з села Мриглоди розповіли про це, а ми рішили відновити могилу і поставити новий хрест.

Пластуни насипали кам'яну могилу, поставили великий березовий хрест, а ст. пл. о. Марко Скірка і о. Ігор Гарасим відправили торжественну панахиду. Панахида була подією, яка стягнула до Монастиря українців з околиць, забуте село на хвилину знову було живе. Крім цього панахиду відправлено також в місці смерті командира „Стяга” там також поставлено хрест, запалено свічки.

Дуже цікавою була ватра на закриття табору. Запросили ми на неї людей з різних українських сіл,

На кладовищі в селі Любина Королівська

Пластуни в руїнах церкви в селі Корні

що недалеко від табору, а також тих які допомагали нам зорганізувати табір. На ватрі мали ми нагоду почути пісню про події війни і про „мриглідську” чоту, пісні ті ніде не записані, досі були невідомі навіть тим, що цікавилися історією.

Табір „У себе” можна думаю назвати нашим поверненням до рідного. На рідній землі „яка горить” багато з нас щось нового зрозуміло, тому ждемо нових вакацій, щоб могли бути У СЕБЕ, щоб краще забезпечити пам'ятки минулого.

Комендант табору
ст. пл. Петро Тима

КОЛЯДУЄМО

Від редакції:

Подаємо нашим читачам колядку із нового збірника „Колядки” що видало в Києві видавництво „Пам'ятки України”. Колядка давно відома, але її юнацтво в діаспорі щось не дуже використовує. Може тепер будуть охочі її вивчити?

ВОЗВЕСЕЛІМСЯ!

Возвеселімся всі разом нині,
Христос родився в бідній ясині.

2. Посліднім віком став чоловіком,
Всі утішайтесь на землі!

Всі утішайтесь на землі нині,
Хвалу віддайте Божій дитині.

2. В цім Божім дому Христу малому,
Котрий увесь світ відкупив.

Котрий ізбавив весь світ від ада
І через Нього всім нам вірада.

2. За тее Йому, Богу святому,
Пісні співаймо всі разом.

Пісні співаймо звучно та мило,
І торжествуймо всі разом широ.

2. „Слава во Вишніх, а мир для нижніх!”
Весело світу голосім.

Проголосімо Господа явно,
Що вже про Його пророки давно

2. Пророкували, заповідали,
Що народиться Цар віків.

Що народиться Цар віків, слави,
Зітре на світі всі грішні глави.

2. А перські царі принесли дари,
Віддали Богові поклін.

Поклін віддали покірно нині,
Христові в яслах, малій дитині.

2. Ладан і злото, й смири багато
Подарували днесь Йому.

Пастирі бідні зі страхом бігли
Там, де осел, віл, Дитину гріли,

2. Ангели з неба, як цього треба,
Пісні співають радісно.

Пісні співають Богу святому
І в яслах нині положеному.

2. І ми співаймо і вихваляймо,
Його на віки славимо!

Allegro

ЩЕДРІВКА

Чи є вдома пан господар,

ПРИСПІВ: Щедрий вечір, добрий вечір!

А знаю, що пан дома,

Сидить собі кінець стола.

Біля нього — жінка його,

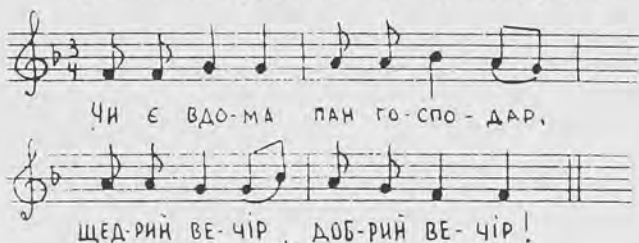
Біля неї — дітки єї.

Пан господар — ясен місяць,

Ясне сонце — господиня,

Ясні зірки — його дітки.

Приспів повторюється після кожного рядка.

КОЛЯДКА

Ой у Вифліємі — сталася новина

Породила Мати Божа та й Божого Сина.

В пелені сповила — в сні положила

Люлі, люлі, мій синочку, ти дитино мила.

Ой Ісусе любий — на пахучім сні

Дай нам щастя, крашу долю нашій країні.

Щоб ми були добрі — щоб ми були щасні,

І розумні, і здорові, мов ті квіти ясні.

Ой Ісусе любий — краший, як ті квіти,

Пригорни до себе нині українські діти.

ПЛАСТОВЕ ГАСЛО НА 1991 РІК

ЗАХИСТИ РІДНЕ СЛОВО,
ДО СЕРЦЯ ПРИТУЛИ,
ЖИТТЯМ СВОЇМ ПЕРЕПОВНИ!

Іван Драч

ЗДОРОВИЙ І СМАЧНИЙ ХЛІБ

та всякі інші печива
випікає

УКРАЇНСЬКА ПЕКАРНЯ

власниками якої є
Ірина і Роман Вжесневські

THE FUTURE BAKERY

735 Queen St. West, Toronto, Ontario
Tel.: EM 8-4235

Читайте і Передплачуйте

Пластові Журнали

„Готуйсь” і „Юнак”

НАЙБІЛЬША
УКРАЇНСЬКА КРЕДИТОВА СПІЛКА
В КАНАДІ

пропонує Вам єдину
українську
«MASTERCARD»

з кожним вживанням
допоможете
українській громаді

UKRAINIAN CREDIT UNION LIMITED

295 COLLEGE STREET, TORONTO	922-1402
2397 BLOOR STREET W., TORONTO	762-6961
3635 CAWTHRA ROAD, MISSISSAUGA	272-0468
225 THE EAST MALL, ETOBICOKE	233-1254
247 ADELAIDE STREET S., LONDON	649-1671
38 JACKSON AVENUE, OSHAWA	571-4777
1093 OTTAWA STREET, WINDSOR	256-2955

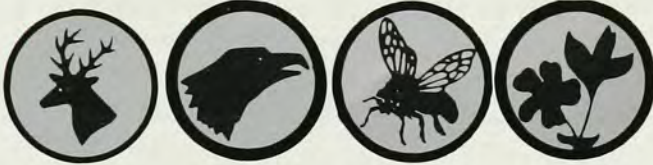
*Українська Кредитова Спілка
передає щирий привіт усім
ПЛАСТУНАМ*

FOR COURTEOUS FRIENDLY SERVICE

COMMUNITY TRUST

2271 BLOOR STREET WEST
TORONTO, ONTARIO, M6S 1P1

ОЛЕНЬ СОКІЛ БДЖОЛА БАРВІНОК

УКРАЇНСЬКА ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА

"САМОПОМІЧ"

І ОРГАНІЗАЦІЯ УКРАЇНЦІВ АМЕРИКИ
"САМОПОМІЧ"

— ВІДДІЛ у ПАССЕЙКУ —

запрошують Українське Громадянство
вступати в члени.

Години урядування:

Понеділок	6:00 — 9:00 вечір
Вівторок	6:00 — 9:00 вечір
Середа	9:00 — 1:00 пол.
Четвер	6:00 — 9:00 вечір
П'ятниця	6:00 — 9:00 вечір
Субота	9:00 — 1:00 пол.

Щадіть, позичайте та полагоджуйте всі свої
фінансові потреби в своїй рідній Українській
Фінансовій Установі.

Кредитова Кооперативна платить вищі відсотки
від звичайних ощадностей якого-небудь банку
чи шадниці.

А також даємо на дуже догідних умовах
всякого роду позички.

ЗАЙДІТЬ ДО НАС ЧИ ПОТЕЛЕФОНУЙТЕ:

229 Hope Ave. Passaic, N. J. 07055. Tel. 201-473-5965

"... виховання — це надавання дум-
нам і почуванням яногось напрямку", —
наше Олександр Тисовський-Дрот. Пла-
стова преса саме й сприяє виконанню
цього завдання.

Читайте ж і СВОЄЧАСНО передпла-
чуйте свої журнали!

ГОТУЙСЬ — журнал новачок і нова-
нів та дітей до 12 року життя;

ЮНАК — для пластового юнацтва й
загалу української молоді;

ПЛАСТОВИЙ ШЛЯХ — журнал до-
рослого членства Пласту, Пластприяту і
загалу батьнів, які цікавляться вихован-
ням і громадськими справами.

Пластун є ощадний...

(4-та точка пластового Закону)

... добре також коли щадить в українській установі
нагоду до того дає: Кредитівка "Самопоміч"

558 Summit Ave., Jersey City, N. J. 07303